

KRITIKA

Patologija lepih in bogatih

ODER

Yasmina Reza: *Bella figura*

Režija: Mateja Kokol

MGL, premiera 16. 10.

Pia Brezavšček

Z umestitvijo uprizoritve besedila sodobne francoske dramatičarke Yasmine Reza na repertoar je težko udariti mimo in to velja tudi za njen najnovejši komad *Bella figura*, ki z rezko satiro in jezikovno spretnostjo razpara videz lepote in uspeha višjega srednjega razreda in ga prikaže odetega samo v svoje patologije. Igra je označena kot komedija, a kljub sočnim, direktnim in tudi humornim dialogom to gotovo ni, saj so liki za to oznako preveč tragični, preveč znani – skratka preveč resnični.

Igra se začne s situacijsko »komiko«, ko prešuštnik Boris (**Robert Korošec**) in njegova ljubica Andrea (**Iva Krajnc Bagola**) z avtom podreta Yvonne (**Jette Ostan Verjup**), mamo Erica (**Lotos Vincenc Šparovec**), partnerja dolgoletne prijateljice Borisove žene Françoise (**Ajda Smrekar**). To jih zaplete v čuden večer, kjer se kozarec za kozarcem, tableta za tableto podirajo inhibicije in protagonisti se nam razgrnejo kot razočarani in osamljeni posamezniki.

Mladi režiserki **Mateji Kokol** ta močna predloga zadostuje, postavi jo brez radikalnejših režijskih posegov v enotno dejanje in enoten prostor, ki je dovolj razgiban in abstrakten, da je lahko avtomobil, restavracija, stranišče in kadijski prostor pred restavracijo, hkrati pa s prestižnim, a hladnim oblikovanjem nakaže socialni status protagonistov (scenografija **Karin Rožman**). Režiserka se odloči za sledenje stopnjevanju do ne-

kakšnega antiklimaksa, kot ga ponudi predloga. Takemu pristopu, ki gradi predvsem na delu igralcev, pa zasedba v celoti ni kos. Za to je morda kriv že izbor zasedbe, ki starostno ne ustreza likom. Ajdi Smrekar se v vlogi Françoise še nekako uspe za deset let postarati, saj vlogo izpelje v moralistično brezizrazno meščanko in ji doda skorajda viktorijansko zategnjeno telesno držo. V prevelike čevlje pa se je obul mladi Robert Korošec, za katerega v zaodrju nekoliko pobeljeni lasje in brada ne kompenzirajo šarma in tegob srednjih let. Ko smo ravno pri čevljih, bodimo banalni (vendarle gre za »Bello figuro« in banalnost je še kako pomembna), moramo dodati, da superge, ki jih nosi, prav tako ne pripomorejo k videzu zrelosti (kostumografija **Iris Kovačič**). Čeprav je Boris transparenten, površinski lik, je v interpretaciji Korošca odigran neverodostojno in prisiljeno. Njegovi obupanosti, ko se znajde v situaciji pred bankrotom, je težko verjeti. V tem smislu ne parira Ivi Krajnc, ki Andreo kredibilno izpelje kot morda v tej izvedbi kar preveč ceneno (kostum s prosojno majico, kratkim krilom in rdečimi čevlji), a neposredno in za to fino družbo kar nekoliko »trashersko« pojava. Najbolj pa se prikupi Yette Ostan Verjup v vlogi dementne stare gospe.

Sicer precej pusto uprizoritev nedvomno obarvajo majhne geste – tako je denimo samo z drobnostmi gestičpanja za ušesa, ki ga Eric izvaja tako na mami kot na partnerici, razkrito njegovo malce patološko razmerje do obeh. Pogrnjavščina predstave, ki v tej eni gesti ujame njen celotni duh, pa je gotovo refrensko ponavljajoč se Andrein ples »v počasnem posnetku« na skladbo *Under my Thumb* Rolling Stonesov, potem ko vzame ali deli svojo zalogo psihoaktivnih zdravil na recept. x